Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Y. BOT,
представено на 8 септември 2016 година[1]

Дело C-398/15

Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce
срещу
Salvatore Manni

(Преюдициално запитване, отправено от Corte suprema di cassazione (Касационен съд, Италия)

„Преюдициално запитване — Лични данни — Защита на физическите лица при обработването на тези данни — Директива 95/46/ЕО — Член 6, параграф 1, буква д) и член 7, букви в), д) и е) — Данни, предмет на оповестяване в дружествения регистър — Първа директива 68/151/ЕИО — Член 2, параграф 1, букви г) и й), както и член 3 — Право на забрава — Харта на основните права на Европейския съюз — Членове 7 и 8“

1. Вследствие на решението на Съда, постановено на 13 май 2014 г. по дело Google Spain и Google (C-131/12, EU:C:2014:317), той е приканен да уточни границите на правото на физическите лица личните им данни да бъдат изтрити или да се направят анонимни, този път в конкретния контекст на законоустановеното оповестяване на информация относно дружествата.

2. В рамките на настоящото дело Съдът следва да даде тълкуване на разпоредбите на две директиви в светлината на Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), така че да направи съвместими техните разпоредби.

3. От една страна, става дума за Първа директива 68/151/ЕИО на Съвета от 9 март 1968 година за съгласуване на гаранциите, които държавите членки изискват от дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите на съдружниците и на трети лица, с цел тези гаранции да станат равностойни на цялата територия на Общността[2], изменена с Директива 2003/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2003 година[3] (наричана по-нататък „Директива 68/151“), а от друга страна, за Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни[4].

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — ОВ L 65, 1968 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 3.

3 — ОВ L 221, 2003 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 3.

4 — ОВ L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10.

4. Настоящото преюдициално запитване е отправено в рамките на спор между Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce (Търговска, индустриална, занаятчийска и селскостопанска палата на Лече, Италия, наричана по-нататък „Търговската палата на Лече“) и г-н Salvatore Manni по повод на отказа на последната да заличи от дружествения регистър някои лични данни относно г-н Manni[5].

5. В настоящото заключение предлагам на Съда да отговори на Corte suprema di cassazione (Касационен съд, Италия), че член 2, параграф 1, букви г) и й) и член 3 от Директива 68/151, както и член 6, параграф 1, буква д) и член 7, букви в), д) и е) от Директива 95/46, разгледани в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат след изтичане на определен срок и по искане на съответното лице вписаните в дружествения регистър лични данни да бъдат или заличени, направени анонимни или блокирани, или пък да се предоставят само на определен кръг трети лица, а именно на тези, които обосновават наличието на законен интерес от достъпа до такива данни.

I – **Правната уредба**

A– *Правото на Съюза*

1. Директива 68/151

6. По силата на член 1 от Директива 68/151 предписаните от нея мерки за координиране се прилагат относно законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки, свързани със следните видове дружества, а именно за Италианската република: „società per azioni [акционерно дружество], società in accomandita per azioni [командитно дружество с акции] [и] società a responsabilità limitata [дружество с ограничена отговорност]“.

7. Членове 2 и 3 от тази директива, които се съдържат в раздел 1 от нея, озаглавен „Оповестяване“, гласят:

„*Член 2*

1. Държавите членки са длъжни да предприемат нужните мерки, за да гарантират задължителното [оповестяване] от дружествата най-малко на следните документи и данни:

а) учредителния акт и устава, ако последният се съдържа в отделен документ;

[…]

г) назначаването, прекратяването на мандата и данни за лицата, които в качеството си на орган, създаден в съответствие със закона, или като членове на такъв орган:

i) са упълномощени да представляват дружеството при сделките с трети лица и в съдебни […] процедури;

ii) участват в управлението, надзора или контрола на дружеството;

[…]

5 — В настоящото заключение изразът „дружествен регистър“ обозначава всеки централен регистър, търговски регистър или дружествен регистър по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 68/151.

з) прекратяването на дружеството;

[…]

й) назначаването на ликвидатори, данни за тях и съответните им правомощия, освен ако тези правомощия произтичат изрично и изключително от закона или от устава на дружеството;

к) прекратяването на ликвидацията, а в държавите членки, където заличаването от регистъра [поражда] правни последици — факта на това заличаване.

Член 3

1. Във всяка държава членка се открива дело в централен регистър, търговски регистър или дружествен регистър за всяко дружество, регистрирано там.

2. Всички документи и подробности, които подлежат на оповестяване в съответствие с член 2, се пазят в делото или се вписват в регистъра; предметът на вписванията в регистъра във всички случаи трябва да се съдържа в делото.

[…]

3. При подаване на молба се предоставя препис от всички или част от документите или данните, посочени в член 2. Считано най-късно от 1 януари 2007 г., молбата може да се подава на хартиен носител или по електронен път, по избор на заявителя.

[…]“.

8. Директива 68/151 е отменена и заменена с Директива 2009/101/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за координиране на гаранциите, които държавите членки изискват от дружествата по смисъла на член 48, втора алинея от Договора, за защита на интересите на членовете и на трети лица с цел тези гаранции да станат равностойни[6].

9. От своя страна Директива 2009/101 е изменена с Директива 2012/17/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 юни 2012 г.[7].

10. Съгласно съображение 9 от Директива 2012/17 тя цели да подобри презграничния достъп до стопанска информация за дружествата и техните клонове, открити в други държави членки, чрез осигуряване на оперативна съвместимост на регистрите.

11. Съгласно съображение 25 от тази директива всяка обработка на лични данни от регистрите на държавите членки, от Европейската комисия или, ако е приложимо, от всяко трето лице, участващо в експлоатацията на европейската централна платформа, създадена с посочената директива, следва да се извършва в съответствие с Директива 95/46.

12. За тази цел Директива 2012/17 въвежда в Директива 2009/101, по-специално член 7а, който уточнява:

„Обработката на лични данни в рамките на настоящата директива се извършва в съответствие с Директива 95/46 […]“.

6 — ОВ L 258, 2009 г., стр. 11.

7 — ОВ L 156, 2012 г., стр. 1.

13. Все пак, предвид датата на настъпване на обстоятелствата по спора в главното производство, приложима към него е Директива 68/151.

2. Директива 95/46

14. Съображения 2, 8—10, 25, 28 и 29 от Директива 95/46, предметът на която съгласно член 1 от нея е защитата на основните права и свободи на физическите лица, и в частност на правото им на личен живот при обработването на лични данни, както и отстраняването на препятствията пред свободното движение на тези данни, гласят:

„(2) като имат предвид, че системите за обработка на данни са създадени с цел да служат на хората; като имат предвид, че независимо от националността или местожителството на физическите лица, те трябва да зачитат техните основни права и свободи и по-конкретно правото на личен живот, и да допринасят за икономическия и социален прогрес, развитието на търговията и благосъстоянието на хората;

[…]

(8) като имат предвид, че с цел да се премахнат препятствията пред потоците от лични данни, степента на защита на правата и свободите на лицата при обработването на такива данни трябва да бъде еднаква във всички държави членки […]

(9) като имат предвид, че поради еднаквата защита, произтичаща от сближаването на националните законодателства, държавите членки няма вече да могат да възпрепятстват свободното движение на лични данни помежду си, основавайки се на защитата на правата и свободите на лицата, и по-конкретно на правото им на личен живот […]

(10) като имат предвид, че предмет на националните законодателства, отнасящи се до обработването на [лични] данни, е осигуряване спазването на основните права и свободи и по-конкретно правото на личен живот, което се признава както в член 8 на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, [подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.,] така и от общите принципи на правото на Общността; като имат предвид, че поради тази причина сближаването на тези законодателства не трябва да доведе до намаляване степента на защита, която те осигуряват, а обратно — да има за цел гарантиране на висока степен на защита в Общността;

[…]

(25) като имат предвид, че принципите на защита трябва да бъдат отразени, от една страна, в задълженията, наложени на лицата […], отговорни за обработването, в частност по отношение на качеството на данните, техническата надеждност, уведомяването на надзорния орган и обстоятелствата, при които може да се извършва подобна обработка, и от друга страна, в правата, предоставени на лицата, чиито данни са подложени на обработване, да бъдат уведомявани за извършването на такава обработка, да имат достъп до данните, да могат да поискат поправка и дори да възразят срещу обработването на данни при определени обстоятелства;

[…]

(28) като имат предвид, че всяко обработване на лични данни трябва да бъде законосъобразно и почтено по отношение на съответните лица; като имат предвид, по-конкретно, че данните трябва да бъдат достатъчни, релевантни и да не бъдат прекомерни по отношение на целите, за които се обработват; като имат предвид, че тези цели трябва да бъдат ясно

формулирани и законосъобразни и че трябва да бъдат установени при събирането на данни; като имат предвид, че целите на обработването, последващи събирането, не трябва да бъдат несъвместими с целите, определени първоначално;

(29) като имат предвид, че по-нататъшното обработване на лични данни с историческа, статистическа или научна цел не се разглежда по принцип като несъвместимо с целите, за които тези данни са събирани, при условие че държавата членка даде подходящи гаранции; като имат предвид, че тези гаранции трябва, в частност, да попречат на използването на данни в подкрепа на мерки или решения, отнасящи се до дадено лице“.

15. Член 2 от Директива 95/46 предвижда:

„По смисъла на настоящата директива:

а) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице („съответно физическо лице“); за подлежащо на идентифициране лице се смята това лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификационен номер или един или повече специфични признаци, отнасящи се до неговата физическа, физиологическа, психологическа, умствена, икономическа, културна или социална самоличност;

б) „обработване на лични данни“ („обработване“) означава всяка операция или набор от операции, извършвани или не с автоматични средства, прилагани към личните данни, като събиране, запис, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на предоставяне на данните, [равняване] или комбиниране, блокиране, изтриване или унищожаване;

[…]

г) „администратор“ означава физическо или юридическо лице, държавен орган, агенция или друг орган, който сам или съвместно с други определя целите и средствата на обработка на лични данни; когато целите и средствата на обработката се определят от национални или общностни законови или подзаконови разпоредби, администраторът или специфичните критерии за неговото назначаване могат да бъдат определени в националното право или в правото на Общността;

[…]“.

16. Член 3 от тази директива е озаглавен „Приложно поле“ и параграф 1 от него предвижда:

„Настоящата директива се прилага към пълната или частична обработка на лични данни с автоматизирани средства, както и към обработката със средства, които не са автоматизирани, на лични данни, съставляващи част от файлова система, или които са предназначени да съставляват част от файлова система“.

17. Член 6 от Директива 95/46, който се съдържа в наименования „Принципи, отнасящи се до качеството на данните“, раздел I от глава II, има следния текст:

„1. Държавите членки предвиждат, че личните данни трябва:

а) да се обработват справедливо и законно;

б) да се събират за конкретни, ясно формулирани и законни цели и да не бъдат допълнително обработени по начин, който е несъвместим с тези цели. Допълнителната обработка на данните за исторически, статистически или научни цели няма да се разглежда като несъвместима, при условие че държавите членки предоставят необходимите гаранции за това;

в) да бъдат адекватни, релевантни, и да не са прекомерни по отношение на целите, за които се събират и/или обработват допълнително;

г) да бъдат точни и при необходимост да се актуализират; трябва да се предприемат всички възможни разумни стъпки, за да се гарантира, че данни, които са неточни или непълни по отношение на целите, за които са събрани или за които се обработват допълнително, се изтриват или поправят;

д) да се поддържат във форма, която позволява идентифицирането на съответните физически лица за срок не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни са събрани или обработени допълнително. Държавите членки предвиждат подходящи гаранции за личните данни, съхранявани за по-дълъг срок за исторически, статистически или научни цели.

2. Администраторът осигурява спазването на параграф 1“.

18. Член 7 от Директива 95/46, който се съдържа в наименования „Критерии за законосъобразност на обработването на лични данни“, раздел II от глава II, гласи:

„Държавите членки предвиждат, че обработването на лични данни може да се извършва, само ако:

[…]

в) обработването е необходимо за спазването на правно задължение, чийто субект е администраторът;

или

[…]

д) обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес или при упражняване на официалните правомощия, които са предоставени на администратора или трето лице, на което се разкриват данните;

или

е) обработването е необходимо за целите на законните интереси, преследвани от администратора или от трето лице или лица, на които се разкриват данните, с изключение на случаите, когато пред тези интереси имат преимущество интереси, свързани с основните права и свободи на съответното физическо лице, които изискват защита по силата на член 1, параграф 1“.

19. Освен това член 12 от посочената директива, озаглавен „Право на достъп“, предвижда:

„Държавите членки гарантират на всяко физическо лице правото да получи от администратора:

[…]

б) според случая, поправянето, изтриването или блокирането на данните, чиято обработка не е в съответствие с разпоредбите на настоящата директива, и по-конкретно поради непълнота или неточност на самите данни;

[…]“.

20. Накрая, член 14 от Директива 95/46, озаглавен „Право на съответното физическо лице на възражение“, гласи:

„Държавите членки предоставят на съответното физическо лице правото:

а) най-малкото в случаите, упоменати в член 7, букви д) и е), на възражение по всяко време, въз основа на неопровержими законови основания, свързани с неговото конкретно положение във връзка с обработваните данни, освен ако националното законодателство не е предвидило друго. В случаите, когато възражението е оправдано, обработването, започнато от администратора, не може вече да съдържа посочените данни;

[…]“.

Б– *Италианското право*

21. Член 2188 от Codice civile (Граждански кодекс) гласи:

„Създава се дружествен регистър за вписванията, предвидени в закона.

Регистърът се води от службата за дружествения регистър под надзора на съдия, определен от председателя на съда.

Регистърът е публичен“.

22. Член 8, параграфи 1 и 2 от Legge n. 580 — Riordinamento delle camere di commercio, industria, artigianato e agricoltura (Закон №°580 относно реорганизацията на търговските, промишлени, занаятчийски и земеделски палати) от 29 декември 1993 г.[8] предвижда, че воденето на дружествения регистър се поверява на търговските, индустриални, занаятчийски и земеделски палати.

23. Decreto del Presidente della Repubblica n. 581 — Regolamento di attuazione dell’articolo 8 della legge 29 dicembre 1993, n. 580, in materia di istituzione del registro delle impresa di cui all’articolo 2188 del codice civile (Декрет на президента на Републиката №°581 относно правилник за прилагане на член 8 от Закон № 580 от 29 декември 1993 г. относно създаването на дружествения регистър, посочен в член 2188 от Гражданския кодекс) от 7 декември 1995 г.[9] урежда някои подробности, свързани с дружествения регистър.

24. Транспонирането в италианското право на Директива 95/46 е осъществено с Decreto legislativo n. 196 — Codice in materia di protezione dei dati personali (Законодателен декрет №°196 за създаване на кодекс в областта на защитата на личните данни) от 30 юни 2003 г.[10].

8 — Обикновено приложение към GURI № 7 от 11 януари 1994 г.

9 — GURI № 28 от 3 февруари 1996 г.

10 — Обикновено приложение към GURI № 174 от 29 юли 2003 г., наричан по-нататък „Законодателен декрет № 196“.

II – **Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси**

25. Г-н Manni е единственият управител на строителното дружество Italiana Costruzioni Srl, на което е възложена обществена поръчка за построяването на туристически комплекс.

26. На 12 декември 2007 г. г-н Manni подава жалба срещу Търговската палата на Лече, като посочва, че сградите от този комплекс не могат да се продадат поради обстоятелството, че съгласно дружествения регистър той е бил единственият управител и ликвидаторът на Immobiliare e Finanziaria Salentina Srl (наричано по-нататък „Immobiliare Salentina“), което е било обявено в несъстоятелност през 1992 г., а на 7 юли 2005 г. е било заличено от дружествения регистър вследствие от производство по ликвидация.

27. В рамките на посочената жалба г-н Manni изтъква, че посочените лични данни, фигуриращи в дружествения регистър, са били обработени от дружества за професионални информационни услуги, каквото е Cerved Business Information SpA, и че Търговската палата на Лече не е заличила разглежданите данни въпреки подадената на 10 април 2006 г. молба в този смисъл.

28. Поради това г-н Manni иска, от една страна, да се разпореди на Търговската палата на Лече да заличи, да направи анонимни или да блокира данните, които го свързват с несъстоятелността на Immobiliare Salentina, и от друга страна, Търговската палата на Лече да бъде осъдена да поправи претърпените от него вреди поради накърняване на доброто му име.

29. С решение от 1 август 2011 г. Tribunale di Lecce (Съдът на Лече, Италия) уважава жалбата, като разпорежда на Търговската палата на Лече да направи анонимни данните, които свързват г-н Manni с несъстоятелността на Immobiliare Salentina, и осъжда Търговската палата да възстанови претърпяната от жалбоподателя вреда, определена в размер на 2 000 EUR заедно с лихвите върху тази сума и със съдебните разноски.

30. Всъщност според Tribunale di Lecce (Съда на Лече) „трудно може да се приеме, че данните относно името на единствения управител на дружеството към момента на несъстоятелността са необходими и полезни“, тъй като „става въпрос за обстоятелства, настъпили повече от десет години по-рано, макар че заличаването на дружеството от регистъра е осъществено […] преди повече от две години“. Според този съд „историческата памет“ относно съществуването на дружеството и относно трудностите, през които то е преминало […], може съвсем спокойно да бъде запазена и посредством анонимни данни“. Всъщност „вписванията, които свързват името на дадено физическо лице с критична фаза от живота на предприятието (каквато е несъстоятелността), не могат да съществуват вечно при липсата на конкретен общ интерес от тяхното съхранение и оповестяване“. Тъй като в Гражданския кодекс не е определена максимална продължителност на вписването, посоченият съд приема, че „след изтичането на подходящ срок“ от приключване на производството по несъстоятелност и след заличаване на дружеството от регистъра вече не е необходимо и полезно по смисъла на Законодателен декрет № 196 да са налице данните относно името на бившия единствен управител към момента на несъстоятелността, тъй като обществения интерес може да бъде удовлетворен посредством предоставяне на сведения относно затрудненията на дружеството, заедно с анонимни данни относно физическото лице, което е било неговият законен представител.

31. Тъй като е сезиран от Търговската палата на Лече с жалба срещу посоченото съдебно решение, Corte suprema di cassazione (Касационен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли принципът за съхраняване на личните данни във форма, която да позволява идентифицирането на съответните физически лица за срок не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни са събрани или обработени допълнително — предвиден в член 6, [параграф 1,] буква д) от Директива 95/46[…], транспонирана със Законодателен

декрет № 196 […] — да има превес и следователно допуска ли той системата за оповестяване на информация, въведена с дружествения регистър, предвиден в […] Директива 68/151[…], както и в националното право, в член 2188 от Гражданския кодекс и член 8 от Закон № 580 от 29 декември 1993 г. [относно реорганизацията на търговските, промишлени, занаятчийски и земеделски палати], която изисква всяко лице да може да се запознае, без ограничения във времето, с вписаните в регистъра данни относно физическите лица?

2) Позволява ли следователно член 3 от […] Директива 68/151 […], в отклонение от неограничения във времето срок и от неопределените получатели на данните, публикувани в дружествения регистър, самите данни повече да не се „оповестяват“, без ограничения в тези две насоки, а да бъдат на разположение само за ограничен срок или само за определени получатели въз основа на преценка във всеки отделен случай, извършвана от администратора на данните?“.

III – **Анализ**

32. С въпросите си, които според мен следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция моли по същество Съда да се произнесе дали член 2, параграф 1, букви г) и й), член 3 от Директива 68/151, както и член 6, параграф 1, буква д) и член 7, букви в), д) и е) от Директива 95/46, разгледани в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че налагат или пък обратното — изключват възможността след изтичане на определен срок и при подаване на молба от съответното лице вписаните в дружествения регистър лични данни да бъдат или заличени, направени анонимни или блокирани, или пък да се предоставят само на определен кръг трети лица, а именно на тези, които обосновават наличието на законен интерес от достъпа до такива данни.

33. Съдът е приканен да отговори на тези въпроси в контекста на жалбата на г-н Manni, с която той цели да бъдат заличени, да се направят анонимни или да се блокират фигуриращите във водения от Търговската палата на Лече дружествен регистър негови лични данни във връзка с управлявано по-рано от него дружество, обявено в несъстоятелност.

34. Освен това посочените въпроси се отнасят до съвместимостта с правото на Съюза на обработването на тези данни от страна на Търговската палата на Лече, а не до съвместимостта със същото това право на последващо обработване на посочените данни от страна на дружество за професионални информационни услуги.

35. Поставените от запитващата юрисдикция въпроси целят съгласуването на два принципа, а именно: от една страна, въведения с Директива 68/151 принцип на публичност на дружествените регистри, а от друга страна, въведения с Директива 95/46 принцип на съхраняване на личните данни за срок, не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни са обработени.

36. С цел да съгласува тези два принципа запитващата юрисдикция допуска възможността принципът на публичност на дружествените регистри да се ограничи посредством предоставяне на достъп до вписаните в тях лични данни само за ограничен срок и/или в полза на ограничен кръг лица.

37. Най-напред следва да се уточни, че обработването на разглежданите в главното производство лични данни попада в приложното поле на Директива 95/46[11].

11 — Това е потвърдено от законодателя на Съюза с въвеждането в Директива 2009/101 на член 7а посредством Директива 2012/17.

38. Данните, които трябва да фигурират в дружествените регистри съгласно член 2, параграф 1, букви г) и й) от Директива 68/151, представляват лични данни по смисъла на член 2, буква а) от Директива 95/46, тъй като става въпрос за „информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице“ [12]. Обстоятелството, че тези данни се вписват в контекста на професионална дейност, не може да им отнеме квалификацията на съвкупност от лични данни [13].

39. По-нататък трябва да се отбележи, че съгласно определението в член 2, буква б) от Директива 95/46 „обработване на лични данни“ е „всяка операция или набор от операции, извършвани или не с автоматични средства, прилагани към личните данни, като събиране, запис, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на предоставяне на данните, [равняване] или комбиниране, блокиране, изтриване или унищожаване“.

40. Безспорно е, че записът, съхранението и предоставянето на лични данни от страна на органа, на който е възложено да води дружествения регистър, имат характера на „обработване на лични данни“ по смисъла на член 2, буква б) от Директива 95/46. Освен това този орган е „администраторът“ на това обработване по смисъла на член 2, буква г) от посочената директива.

41. Съдържащите се в Директива 95/46 правила за защита на личните данни трябва да се спазват по отношение на всяко обработване на такива данни, както то е дефинирано в член 3 от нея [14].

42. Директива 68/151 не предвижда какъвто и да е срок, след изтичането на който съдържащата се в дружествените регистри информация да трябва да се заличи, да се направи анонимна или да се блокира. Тази директива не предвижда също така ограничаване до определен кръг от лица на достъпа до посочената информация след изтичането на определен срок. При все това, при прилагане на разглежданата директива държавите членки са длъжни да спазват разпоредбите на правото на Съюза в областта на защитата на личните данни, а именно Директива 95/46, както и членове 7 и 8 от Хартата.

43. Що се отнася до съдържащите се в Директива 95/46 разпоредби, обработването на лични данни, което се осъществява от националните органи, отговорни за воденето на дружествените регистри, трябва да е в съответствие с отнасящите се до качеството на данните принципи, прогласени в член 6 от посочената директива, и с някой от критериите за законосъобразност на обработването на данни, изброени в член 7 от същата директива.

44. Съдът вече е приел, че разпоредбите на Директива 95/46, доколкото уреждат обработката на личните данни, която може да засегне основните свободи, и по-специално правото на личен живот, по необходимост трябва да се тълкуват с оглед на основните права, гарантирани с Хартата [15].

12 — Вж. по-специално решение от 16 декември 2008 г., Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia (C-73/07, EU:C:2008:727, т. 35, както и цитираната съдебна практика) и решение от 30 май 2013 г., Worten (C-342/12, EU:C:2013:355, т. 19, както и цитираната съдебна практика).

13 — Вж. по-специално решение от 16 юли 2015 г., ClientEarth и PAN Europe/EFSA (C-615/13 P, EU:C:2015:489, т. 30, както и цитираната съдебна практика). В решението си от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert (C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662) Съдът приема, че „е без значение фактът, че публикуваните данни се отнасят до професионални дейности“. Съдът се основава на практиката на Европейския съд по правата на човека относно тълкуването на член 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, уточнявайки, че „изразът „личен живот“ не трябва да се тълкува ограничително и че „никакво принципно съображение не позволява да се изключат професионалните дейности […] от понятието „личен живот“ (т. 59 и цитираната съдебна практика).

14 — Вж. решение от 20 май 2003 г., Österreichischer Rundfunk и др. (C-465/00, C-138/01 и C-139/01, EU:C:2003:294, т. 40).

15 — Вж. по-специално решение от 6 октомври 2015 г., Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650, т. 38 и цитираната съдебна практика).

45. Така член 7 от Хартата гарантира правото на зачитане на личния живот, докато член 8 от Хартата прогласява изрично правото на защита на личните данни. В член 8, параграфи 2 и 3 се уточнява, че тези данни трябва да бъдат обработвани добросъвестно, за точно определени цели и въз основа на съгласието на заинтересованото лице или по силата на друго предвидено от закона легитимно основание, че всеки има право на достъп до събраните данни, отнасящи се до него, както и правото да изиска поправянето им и че спазването на тези правила подлежи на контрол от независим орган. Тези изисквания са въведени по-специално с членове 6, 7, 12, 14 и 28 от Директива 95/46.

46. От член 1 и от съображения 2 и 10 от Директива 95/46 е видно, че целта ѝ е не само да осигури ефективна и пълна защита на основните права и свободи на физическите лица, по-специално на основното право на зачитане на личния живот при обработването на лични данни, но и висока степен на защита на тези основни права и свободи. Освен това Съдът подчертава в практиката си важността на основното право на зачитане на личния живот, гарантирано с член 7 от Хартата, както и на основното право на защита на личните данни, гарантирано с член 8 от нея [16].

47. С оглед на това от практиката на Съда се установява, че правото на защита на личните данни не е абсолютно, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото [17]. Освен това член 52, параграф 1 от Хартата допуска налагането на ограничения при упражняването на права като прогласените в членове 7 и 8 от нея, ако тези ограничения са предвидени в закон, зачитат основното съдържание на посочените права и при спазване на принципа на пропорционалност са необходими и действително отговарят на признати от Европейския съюз цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

48. Съмненията на запитващата юрисдикция са съсредоточени върху тълкуването на член 6, параграф 1, буква д) от Директива 95/46, в който се предвижда, че личните данни трябва „да се поддържат във форма, която позволява идентифицирането на съответните физически лица за срок не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни са събрани или обработени допълнително“. В тази разпоредба се уточнява също, че „[д]ържавите членки предвиждат подходящи гаранции за личните данни, съхранявани за по-дълъг срок за исторически, статистически или научни цели“.

49. Установеният в член 6, параграф 1, буква д) от Директива 95/46 принцип относно качеството на данните означава, че докато това е необходимо за целта, в името на която личните данни са събрани и евентуално обработени допълнително, съхранението на тези данни във форма, позволяваща идентифицирането на съответните физически лица, продължава да бъде законосъобразно.

50. Поставеният с настоящото дело проблем е дали след изтичане на определен срок от прекратяване на дейността на дадено дружество и при подаване на молба от съответното лице националните органи, отговарящи за воденето на дружествените регистри, трябва да решат да изтрият или направят анонимни неговите лични данни, съдържащи се в съответния дружествен регистър, или пък да ограничат оповестяването им чрез намаляване на кръга на техните получатели.

51. Считам, че правните разпоредби на Съюза относно защитата на личните данни не налагат подобни ограничения на законоустановеното оповестяване, предоставено с дружествените регистри.

16 — Вж. по-специално решение от октомври 2015 г., Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650, т. 39 и цитираната съдебна практика).

17 — Вж. по-специално решение от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert (C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662, т. 48, както и цитираната съдебна практика).

52. Най-напред ще посоча, че разглежданото в главното производство обработване на лични данни отговаря на няколко критерия за законосъобразност на обработването на данни, изброени в член 7 от Директива 95/46. На първо място, съгласно член 7, буква в) от посочената директива това обработване е „необходимо за спазването на правно задължение, чийто субект е администраторът“. На второ място, съгласно член 7, буква д) от посочената директива това обработване е „необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес или при упражняване на официалните правомощия, които са предоставени на администратора“. На трето място, съгласно член 7, буква е) от Директива 95/46 такова обработване е „необходимо за целите на законните интереси, преследвани от […] трето лице или лица, на които се разкриват данните, с изключение на случаите, когато пред тези интереси имат преимущество интереси, свързани с основните права и свободи на съответното физическо лице, които изискват защита по силата на член 1, параграф 1“.

53. Правното задължение, което имат отговарящите за обработването, произтича от членове 2 и 3 от Директива 68/151, транспонирани в правовия ред на държавите членки, които задължават последните да предвидят вписване в дружествените регистри на лични данни относно управителите и ликвидаторите на дружества, както и достъп на третите лица до тези данни.

54. С вписването и публикуването в тези регистри на основни данни относно дружествата се цели създаване на надежден източник на информация и съответно гарантиране на правната сигурност, необходима за защитата на интересите на третите лица, и по-специално тези на кредиторите, както и гарантиране на добросъвестността на търговските сделки и следователно на доброто функциониране на пазара. Така третите лица трябва да могат да получат достъп до официална и надеждна информация относно дружествата, за да се осигури подходяща степен на прозрачност и правна сигурност на пазара.

55. Изискванията за оповестяване се отнасят до дружествата, посочени в член 1 от Директива 68/151. Тези дружества имат особен правен статут, който им предоставя предимствата, свързани с юридическата правосубектност. В замяна на това е от обществен интерес информацията относно участващите в тези дружества физически лица да може да бъде контролирана и да бъде предмет на оповестяване.

56. В своето решение от 12 юли 2012 г., Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:449) Съдът приема, че дейност по събиране на данни, отнасящи се до предприятия въз основа на законово задължение за деклариране, наложено на последните, и съответстващите ѝ правомощия за упражняване на принуда, се числи към упражняването на властнически правомощия. Следователно такава дейност не съставлява икономическа дейност [18].

57. Освен това според Съда дейност, състояща се в поддържане и оповестяване на така събраните данни чрез обикновена справка или изготвяне на копия на хартиен носител, в съответствие с приложимото национално законодателство, също не представлява икономическа дейност, щом като поддържането на база, съдържаща такива данни, и предоставянето на публичен достъп до нея са дейности, неделими от дейността по събиране на данните. Действително събирането на посочените данни би било до голяма степен лишено от своята полезност при липсата на поддържане на база данни, която ги класира с цел да се даде публична възможност за консултирането им [19].

18 — Решение от 12 юли 2012 г., Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:449, т. 40).

19 — Решение от 12 юли 2012 г., Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:449, т. 41).

58. Присъединявам се към становището, изложено от генералния адвокат Jääskinen в неговото заключение по дело Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:251), в което той посочва: „[и]звън съмнение е, че съхраняването в база данни, в случая в търговския регистър, на информация, предоставена от предприятията на основание законоустановени задължения за съобщаване, предвид естеството, целта и правилата, които го уреждат, е свързано с упражняването на публичноправни властнически правомощия“ [20]. Той уточнява също така, че „[с]ъхраняването на данни в търговския регистър на основание законово задължение в този смисъл е дейност, осъществявана в обществения интерес на правната сигурност“ [21], и че „[и]зричното предназначение на публичните регистри, какъвто е търговският регистър, е да се създаде надеждна информация в рамките на правоотношенията, а оттам и сигурност в търговията на пазара“ [22]. Накрая, противопоставимостта по отношение на трети лица на вписаните в дружествените регистри данни може да бъде предоставена единствено посредством нарочни правни разпоредби, което различава тези данни от събираните с търговска цел от страна на предприятията [23].

59. В това отношение, както правилно посочва запитващата юрисдикция, обработването на лични данни, осъществено от органа, отговорен за поддържането на дружествения регистър, следва добре да се разграничи от обработването, осъществено от трети лица чрез използване на съдържаща се в този регистър информация. Всъщност само първото посочено обработване съставлява проява на упражняването на публична власт с цел регулиране на пазара, а не с цел вземане на участие в него.

60. Съгласно първо съображение от Директива 68/151 тя цели да подпомогне развитието на вътрешния пазар. За да постигне тази цел, директивата предвижда общи минимални правила относно оповестяването на дружествата и относно минималната информация, която трябва да се съдържа в регистрите в полза на правната сигурност, необходима за търговията и за самото развитие на вътрешния пазар.

61. Съгласно второ съображение от Директива 68/151 нейната цел е да гарантира защитата на интересите на трети лица. По-конкретно, съгласно четвърто съображение от тази директива „основните документи на дружеството следва да бъдат оповестявани, за да могат трети лица да установят тяхното съдържание и друга информация във връзка с дружеството, особено данни за лицата, упълномощени да задължават дружеството“. От съображения 4—6 от посочената директива също следва, че разкриването на трети лица на актовете и основните данни относно дружеството, и по-специално на данните за лицата, упълномощени да задължават дружеството, е тясно свързано с необходимостта да се ограничат, доколкото е възможно, основанията за недействителност на поетите от името на дружеството задължения. Следователно оповестяването на вписаните в дружествения регистър данни има за цел да гарантира правната сигурност на търговските сделки.

62. Така законодателят на Съюза е подчертал значението на възможността третите лица да получат достъп до данните относно лицата, които са оправомощени да представляват дружеството или които участват в неговото управление, в осъществяване на надзора или контрола над него. В своето решение от 12 ноември 1974 г. по дело Haaga (32/74, EU:C:1974:116) Съдът посочва, че целта на Директива 68/151 е да „гарантира правната сигурност на отношенията между дружеството и третите лица с цел засилване на търговията между държавите членки вследствие от създаването на общия пазар“ [24]. За тази цел според Съда е от значение „всяко лице, което желае да установи и поддържа търговски отношения с

20 — Заключение на генералния адвокат Jääskinen по дело Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:251, т. 47).

21 — Заключение на генералния адвокат Jääskinen по дело Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:251, т. 48).

22 — Заключение на генералния адвокат Jääskinen по дело Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:251, т. 50).

23 — Заключение на генералния адвокат Jääskinen по дело Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:251, т. 50).

24 — Решение от 12 ноември 1974 г., Haaga (32/74, EU:C:1974:116, т. 6).

дружества, установени в други държави членки, да може лесно да се запознае с основните данни относно учредяването на търговските дружества и правомощията на лицата, на които е възложено да ги представляват“ [25]. Ето защо „в интерес на правните сделки между гражданите на различните държави членки е от значение […] всички релевантни данни изрично да се съдържат в официални регистри или сборници“ [26]. Така всеки национален орган, който отговаря за поддържането на дружествения регистър, става „депозитар на това, което прилича на „гражданското състояние“ на юридическите лица“ [27].

63. Освен това Съдът вече е имал повод да посочи, че защитата на интересите на третите лица, по-специално на кредиторите, както и запазването на добросъвестността и на правната сигурност на търговските сделк, съставляват императивни съображения от общ интерес [28].

64. С оглед на гореизложеното, като прилагат членове 2 и 3 от Директива 68/151, предвиждащи законоустановеното оповестяване на информацията, вписана в дружествените регистри, държавите членки несъмнено преследват призната от Съюза цел от общ интерес, както се изисква съгласно член 52, параграф 1 от Хартата.

65. Остава да се определи дали подобно законоустановено оповестяване, без ограничение във времето и предназначено за неограничен кръг от лица, не надхвърля необходимото за постигането на подобна цел от общ интерес.

66. В това отношение посочвам, че съгласно практиката на Съда защитата на основното право на зачитане на личния живот на равнище на Съюза изисква дерогациите и ограниченията на защитата на личните данни да се въвеждат в границите на строго необходимото [29].

67. Предвид това Съдът уточнява също, че за да гарантират защитата на личните данни, националните надзорни органи трябва да постигнат баланс между, от една страна, зачитането на основното право на личен живот, и от друга страна, интересите, от които се води свободното движение на личните данни [30]. В това отношение не следва да се забравя, че целта на Директива 95/46 е поддържане на баланс между свободното движение на лични данни и защитата на личния живот [31].

68. Считам, че що се отнася до законоустановеното оповестяване на информация относно дружествата, интересите, налагащи свободно движение на лични данни, имат преимущество пред правото на лицата, чиито данни фигурират в даден дружествен регистър, да искат след изтичане на определен срок тяхното изтриване, анонимизиране или ограничаване на оповестяването им до трети лица, които обосновават наличието на законен интерес.

69. Всъщност следва да се запази основната функция на дружествения регистър, която се състои в това да се създаде цялостен портрет на едно дружество и на неговата история, както и да се позволи на всяко лице — независимо къде се намира и без ограничение във времето — да се запознае с информацията, съставяща този портрет.

25 — Решение от 12 ноември 1974 г., Haaga (32/74, EU:C:1974:116, т. 6).

26 — Решение от 12 ноември 1974 г., Haaga (32/74, EU:C:1974:116, т. 6).

27 — Съгласно израза, използван от Le *Cannu*, P. et *Dondero*, B. Droit des sociétés. 4. ed., Montchrestien, 2011, p. 220, § 360.

28 — Вж. в този смисъл решение от 30 септември 2003 г., Inspire Art (C-167/01, EU:C:2003:512, т. 132).

29 — Вж. по-специално решение от 6 октомври 2015 г., Schrems (C-362/14,EU:C:2015:650, т. 92 и цитираната съдебна практика).

30 — Вж. по-специално решение от 6 октомври 2015 г., Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650, т. 42 и цитираната съдебна практика).

31 — Вж. по-специално решение от 24 ноември 2011 г., Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (C-468/10 и C-469/10, EU:C:2011:777, т. 34, както и цитираната съдебна практика).

70. Поради съображенията, които ще изложа по-долу, считам, че гарантирането на тази основна функция на дружествения регистър не засяга по непропорционален начин правото на защита на личните данни.

71. На първо място, законоустановеното оповестяване, което се изисква съгласно Директива 68/151, засяга ограничен брой данни, които, както се уточнява в четвърто съображение от тази директива, се отнасят до „основните документи на дружеството […] и друга информация във връзка с дружеството, особено данни за лицата, упълномощени да задължават дружеството“. По-специално личните данни, изброени в член 2, параграф 1, букви г) и й) от посочената директива, съставляват минималната информация, необходима за установяване на физическите лица, които се крият зад маската на юридическата правосубектност на дружествата.

72. На второ място, е от значение да се посочи, че оповестяването на данни, вписани в дружествените регистри, продължава да е необходимо за защита на третите лица дори когато тези данни се отнасят до дружества, прекратили дейността си преди години или дори преди десетилетия.

73. Във връзка с това според мен няма съмнение, че по отношение на тази информация, включително по отношение на личните данни, трябва да се приложи принципът на публичност на регистъра не само докато дадено дружество развива дейност на пазара, но и след преустановяване на дейността му. Всъщност прекратяването на дадено дружество и последващото му заличаване от регистъра не изключват възможността да продължават да съществуват права и правоотношения, свързани с това дружество. Поради това лицата, които могат да претендират подобни права по отношение на преустановило дейността си дружество или които са създали подобни правоотношения с това дружество, следва да могат да имат достъп до данните, отнасящи се до него, включително до личните данни относно управителите му.

74. Както посочва германското правителство, дори данни, които вече не са актуални, са важни за търговския обмен. Така при възникване на спор често е необходимо да се установи кой е бил оправомощен да представлява дадено дружество към определен момент[32]. В същия смисъл считам, подобно на чешкото и полското правителство, че е необходимо данните в регистъра да се запазят дори и след прекратяване на дадено дружество, тъй като подобни данни могат да се окажат все още релевантни, например за проверка на законосъобразността на действие, осъществено няколко години по-рано от управителя на дружеството, или пък за да могат трети лица да предявят иск срещу членовете на органите на дружеството или срещу неговите ликвидатори.

75. Освен това третите лица трябва да могат във всеки момент да придобият надеждна представа относно дадено дружество, независимо дали то все още развива дейност на пазара, както и относно неговите управители, за да могат да преценят рисковете от дадени търговски отношения. Следователно целта за защита на третите лица, която включва възможността да се получи вярна представа за историята на дадено дружество, е аргумент в полза на съхранението и оповестяването на вписаните в дружествения регистър данни за неограничен срок.

76. Една от функциите на дружествения регистър е именно да предоставя на третите лица достоверни и изчерпателни сведения относно минали обстоятелства. Така всеки регистър се състои от актуални и от исторически данни.

32 — Германското правителство дава следния пример: лице, придобило през 1991 г. вещ от имуществото на дружеството, обявено в несъстоятелност през 1992 г. и чийто управител е бил г-н Manni, би могло дори към днешна дата да има нужда да докаже правомощието на г-н Manni да представлява това дружество, ако някой оспори документа му за собственост върху разглежданата вещ.

77. Този регистър трябва да гарантира пълен, бърз и прозрачен достъп до цялата информация относно дружествата, които развиват или са развивали дейност на пазара, независимо къде се намира искащото достъп лице. Всяко лице трябва да може да се запознае с цялостния облик на всички дружества, включително когато същите са преустановили дейността си преди много години. Така премахването от регистъра на някои данни относно последната категория дружества — от което следва, че в този случай портретът на съответното дружество ще е непълен — би накърнило защитата на интересите на третите лица.

78. Освен това, обратно на това, което важи за статистическата функция на дружествения регистър, неговата историческа функция и целта за защита на третите лица налагат събирането и съхранението на поименни данни. С други думи, целта за създаване на пълен портрет на дружествата е несъвместима с обработването на анонимни данни[33]. Така например адекватното информиране на третите лица изисква те да могат да установят връзката между дружество, което е било обявено в несъстоятелност, и лицата, които са го управлявали. Следователно не споделям становището на Tribunale di Lecce (Съд на Лече), който е приел, че историческата памет относно съществуването на дружеството и относно трудностите, през които то е преминало, може до голяма степен да се запази и посредством анонимни данни.

79. По-специално, в рамките на настоящото дело интересът на г-н Manni обществеността вече да не бъде уведомявана за осъществяваната от него в миналото дейност като управител на дружество, което е трябвало да преустанови дейността си вследствие на несъстоятелност, е в разрез с интереса на третите лица да могат да направят справка, дори a posteriori, за да установят кой е бил оправомощен да действа от името на това дружество, когато все още е развивало дейност. Така може да се окаже полезно за бъдещ купувач на недвижим имот да знае от колко години дружеството, на което е възложено построяването на този имот, присъства на пазара, дали лицето, което управлява това дружество, е било начело и на други дружества в миналото и каква е била съдбата на тези дружества. По-специално от гледна точка на купувача това, че едно от тези дружества е било обявено в несъстоятелност, може да представлява решаващо обстоятелство при покупката.

80. Освен това с оглед на разликата в давностните срокове за предявяване на граждански и търговски искове, които са в сила в държавите членки, на многообразието от интереси, които третите лица могат да имат от извършването на проверка в дружествените регистри, както и на обстоятелството, че в правоотношенията могат да са включени участници от няколко държави членки, ми изглежда трудно, дори невъзможно органите, отговорни за поддържането на тези регистри, да решат със сигурност, че на определена дата интересите на третите лица са се изчерпали. Така възможността в конкретни случаи да бъде подадена молба за изтриване или за превръщане в анонимни на съдържащите се в дружествения регистър лични данни би могла да засегне други молби за разкриване на данни, които продължават да бъдат необходими с оглед на защитата на интересите на третите лица.

81. В същия ред на мисли, за да илюстрира факта, че интересите на третите лица продължават да съществуват дори след заличаването на дадено дружество от дружествения регистър, италианското правителство посочва съществуването на много дълги давностни срокове в областта на отговорността на органите на капиталовите дружества, които впрочем могат да бъдат прекъсвани в рамките на съдебни производства, както и липсата в Италия на давностен срок относно предявяване на исковете за обявяване на нищожност.

33 — Относно изготвянето на статистика вж. решение от 16 декември 2008 г., Huber (C 524/06, EU:C:2008:724, т. 65).

82. Накрая ще посоча, че Съдът вече е признал, че приложното поле на Директива 95/46 е много широко и че визираните в нея лични данни са разнообразни. Следователно продължителността на съхранение на тези данни, определена съгласно член 6, параграф 1, буква д) от посочената директива в зависимост от целите, за които са събирани или допълнително обработвани, може да бъде различна. В някои случаи тази продължителност може да бъде много голяма [34].

83. На трето място, при претеглянето, което следва да се осъществи между целта за защита на третите лица и правото на защита на вписаните в дружествения регистър лични данни, следва да се вземе предвид обстоятелството, че данните, които позволяват идентифицирането на физически лица, фигурират в този регистър, тъй като тези лица са решили да упражняват дейността си посредством дружество, притежаващо юридическа правосубектност. Съдът обаче вече е посочил, че „тежестта на накърняването на правото на защита на личните данни е различна за юридическите и за физическите лица. Важно е да се посочи в това отношение, че юридическите лица вече са подложени на задължение за публикуване на повече отнасящи се до тях данни“ [35].

84. Споделям становището на германското правителство, че всеки, който иска да участва в търговския обмен посредством търговско дружество, трябва да е готов да оповести определени данни. Това е насрещната престация за упражняването на дейност под формата на дружество, притежаващо юридическа правосубектност. Когато встъпва на пазара, създавайки търговско дружество, предприемачът е наясно, че неговите данни ще бъдат вписани в дружествения регистър, който има публичен характер, и че тези данни ще могат да бъдат консултирани, независимо какви събития маркират съществуването на неговото дружество.

85. Член 2, параграф 1, букви г) и й) от Директива 68/151 предвижда вписването в дружествения регистър на данните относно лицата, които през определен период осъществяват функции в рамките на някой от органите на дружеството или имат ролята на ликвидатор на това дружество. Макар че публикуването на този вид данни може да съставлява неудобство за дадено физическо лице, ако дружеството, в което то е било назначено, е претърпяло трудности, това неудобство съставлява нормален аспект от участието в икономическия живот.

86. Ще добавя, подобно на италианското правителство, че обстоятелството, че дадено дружество е обект на производство по обявяване в несъстоятелност, само по себе си не съставлява сведение, накърняващо репутацията или честта на управителя, който го е представлявал. Всъщност несъстоятелността на дадено дружество може да е била предизвикана от външни обстоятелства, които не се дължат пряко на лошото управление на това дружество, например от икономическа криза или намаляване на търсенето в разглеждания сектор.

87. На четвърто място, не считам, че на настоящия етап от развитието на правото на Съюза предложеното от Комисията решение — състоящо се в това след изтичане на определен срок от прекратяване на дейността на търговско дружество разкриването на вписаните в дружествения регистър данни да бъде ограничено до определен кръг трети лица, обосноваващи законен интерес да се запознаят с тези данни, което има превес над основните права на съответното лице, защитени с членове 7 и 8 от Хартата — може да осигури справедлив баланс между целта за защита на третите лица и правото на защита на вписаните в дружествения регистър лични данни.

34 — Вж. решение от 7 май 2009 г., Rijkeboer (C-553/07, EU:C:2009:293, т. 59 и цитираната съдебна практика).

35 — Вж. решение от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert (C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662, т. 87).

88. В това отношение посочвам, че целта на Директива 68/151 за защита на интересите на третите лица е формулирана достатъчно широко, за да обхване не само кредиторите на дружеството, за чиито данни става дума, а по-общо и всички лица, които желаят да получат информация относно това дружество.

89. Съдът вече е уточнил обхвата на категорията „трети лица“, чиито интереси цели да защити Директива 68/151.

90. В своето решение от 4 декември 1997 г., Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:581) Съдът възприема широко тълкуване на понятието за трети лица. Той посочва, че самият текст на член 54, параграф 3, буква ж) от Договора за ЕО, който служи като правно основание на Директива 68/151, „споменава целта за защита на интересите на третите лица в общ смисъл, без да се прави разграничение между тях или да се изключват някои категории лица“ [36]. Според Съда „[п]о тази причина понятието за трети лица, посочено в [разглежданата разпоредба], не следва да се ограничава единствено до кредиторите на дружеството“ [37]. Съдът е приел също така, че „[р]азпоредбите на член 3 от директивата, предвиждащи поддържането на публичен регистър, в който трябва да бъдат вписани всички подлежащи на оповестяване документи и подробности, както и възможността при подаване на писмена молба всяко лице да получи препис от годишните отчети, потвърждават загрижеността да бъде позволено на всяко заинтересовано лице да получи информация“ [38].

91. В своето определение от 23 септември 2004 г., Springer (C-435/02 и C-103/03, EU:C:2004:552) Съдът отговаря още по-ясно на въпроса дали кръга на третите лица, които следва да бъдат защитени на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора, трябва да бъде определен така, че да включва всяко лице независимо от неговото качество. Основавайки се на разсъжденията, изложени в неговото решение от 4 декември 1997 г., Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:581), Съдът уточнява, че „задълженията в областта на оповестяването, установени в член 3 от първа директива относно дружествата […], предполагат всяко лице да има възможност да се запознае с годишните отчети и с доклада за дейността на видовете дружества, посочени в [Директива 90/605/ЕИО [39]], *без да трябва да обосновава наличието на право или интерес, които изискват защита*“ [40]. Съдът също така потвърждава, че понятието „трети лица“ по смисъла на член 54, параграф 3, буква ж) от Договора „се отнася до всички трети лица“ и че „това понятие трябва да се тълкува разширително“ [41].

92. Освен това предложеното от Комисията решение съдържа съществения недостатък, че органите, отговорни за поддържането на дружествените регистри, имат свободата не само да определят момента, в който неограниченото оповестяване на съдържащите се в тези регистри данни се превръща в селективно, т.е. по отношение на ограничен кръг лица, обосноваващи законен интерес от разкриването на такава информация, но също и да преценят дали е налице такъв интерес. Поради това подобно решение крие сериозен риск от различия в преценката на органите, отговарящи за поддържането на дружествените регистри.

36 — Решение от 4 декември 1997 г., Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:581, т. 19).

37 — Решение от 4 декември 1997 г., Daihatsu Deutschland (C-97/96 EU:C:1997:581, т. 20).

38 — Решение от 4 декември 1997 г., Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:58, т. 22).

39 — Директива на Съвета от 8 ноември 1990 година за изменение на Директива 78/660/ЕИО относно годишните счетоводни отчети на някои видове дружества и Директива 83/349/ЕИО относно консолидираните счетоводни отчети във връзка с обхвата на тези директиви (ОВ L 317, 1990 г., стр. 60; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 110).

40 — Определение от 23 септември 2004 г., Springer (C-435/02 и C-103/03, EU:C:2004:552, т. 33) (курсивът е мой).

41 — Определение от 23 септември 2004 г., Springer (C-435/02 и C-103/03, EU:C:2004:552, т. 34).

93. Следователно, да се позволи на органите, отговорни за поддържането на дружествените регистри, да поставят разкриването на съдържащите се в тези регистри лични данни в зависимост от наличието на законен интерес, неизбежно би довело до нарушаване на равния достъп на икономическите оператори в рамките на Съюза до подобни данни.

94. Несъмнено Директива 68/151 предвижда мерки за координиране, които не са предназначени да уредят всички аспекти относно дружествените регистри на държавите членки. Така например определянето на критериите за търсене, позволяващи достъп до съдържащите се в тези регистри данни, спада към свободата на преценка, с която разполагат държавите членки [42]. Предвид това от член 2, параграф 1 от Директива 68/151 ясно се установява, че тя има за цел да определи минималното равнище на данните относно дружествата, които трябва да бъдат предмет на задължително оповестяване. Би било излишно да се предвижда подобно минимално равнище, еднакво за всички държави членки, ако всяка от тях може да променя във времето и в зависимост от наличието на законен интерес достъпа до съдържащите се в нейния дружествен регистър данни. Това би било в противоречие и с целта за координиране на националните законодателства, която — що се отнася до основаващите се на член 54 от Договора директиви — се състои в премахване на пречките пред свободата на установяване, възникнали в резултат от разнородността на правните уредби на различните държави членки, като в Съюза се създават — що се отнася по-специално до целта, предвидена в член 54, параграф 3, буква ж) от Договора — еднакви минимални правни условия по отношение на обхвата на сведенията за дружествата, които трябва да бъдат доведени до знанието на обществеността [43].

95. По-нататък следва да се напомни, че както е видно по-конкретно от съображение осмо от Директива 95/46, тя има за цел да уеднакви във всички държави членки степента на защита на правата и свободите на лицата при обработването на лични данни.

96. Освен това споделям становището на германското правителство, че поставянето на достъпа до дружествения регистър в зависимост от доказване наличието на законен интерес — дори след изтичане на определен срок, както предлага Комисията — би засегнало оперативния капацитет на дружествения регистър. Всъщност проверката за наличие на такъв законен интерес на заявителя би предполагало несъразмерна административна натовареност от гледна точка на време и разходи, която в крайна сметка би поставила под въпрос капацитета на регистъра да изпълнява своите функции.

97. Освен това, ако по отношение на всички лица, които участват, на едно или друго основание, в търговски отношения, съществуваше рискът да не могат да докажат интереса си да получат достъп до съдържащите се в дружествения регистър данни, това би довело до намаляване на доверието им в този инструмент.

98. В обобщение считам, че публични регистри като дружествените регистри могат да постигнат основното си предназначение, а именно увеличаване на правната сигурност посредством прозрачното предоставяне на надеждна от юридическа гледна точка информация, само ако се осигури всеобщ достъп до тях за неограничен срок.

42 — Следвайки подобна логика, в съображение 11 от Директива 2012/17 е предвидено, че „[т]ъй като [нейната] цел[…] не е да се хармонизират националните системи на централните, търговските и дружествените регистри, държавите членки не са длъжни да променят своите вътрешни системи от регистри, по-специално по отношение на управлението, съхранението на данните, таксите, ползването и предоставянето на информация за национални цели“.

43 — Вж. в този смисъл решения от 4 декември 1997, г. Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:581, т. 22) и от 21 юни 2006 г., Danzer/Съвет (T-47/02, EU:T:2006:167, т. 49).

99. Съдът е приел, че справедливото равновесие между основните права, защитени от правовия ред на Съюза, и признатите от Съюза цели от общ интерес може да зависи от естеството на въпросната информация и от чувствителността ѝ по отношение на личния живот на съответното лице, както и от интереса на обществеността да разполага с тази информация, който може да бъде различен по-специално в зависимост от ролята на това лице в обществения живот [44].

100. Изборът, който правят физическите лица, да участват в икономическия живот посредством търговско дружество, включва постоянното изискване за прозрачност. Поради тази основна причина, чиито основни аспекти са разгледани в изложените по-горе разсъждения, считам, че вмешателството в правото на защита на фигуриращите в дружествените регистри лични данни, състоящо се в осигуряване на тяхното оповестяване за неограничен срок и по отношение на всяко лице, поискало тяхното разкриване, е обосновано поради приоритетния интерес на третите лица да получат достъп до въпросната информация [45].

101. Накрая ще посоча, че гореизложеният анализ е в синхрон с член 17, параграф 3, букви б) и г) от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46 (Общ регламент относно защитата на данните) [46]. Всъщност в тази разпоредба се предвижда, че правото на изтриване на лични данни или „правото да бъдеш забравен“ не се прилага, когато обработването е необходимо „за спазване на правно задължение, което изисква обработване, предвидено в правото на Съюза или в правото на държавата членка, което се прилага спрямо администратора, или за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора“, или „за целите на архивирането в обществен интерес“.

IV – **Заключение**

102. С оглед на гореизложеното предлагам на Corte suprema di cassazione (Касационен съд, Италия) да се отговори по следния начин:

Член 2, параграф 1, букви г) и й), както и член 3 от Първа директива 68/151/ЕИО на Съвета от 9 март 1968 година за съгласуване на гаранциите, които държавите членки изискват от дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите на съдружниците и на трети лица, с цел тези гаранции да станат равностойни на цялата територия на Общността, изменена с Директива 2003/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2003 г., както и член 6, параграф 1, буква д) и член 7, букви в), д) и е) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, разгледани в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат след изтичане на определен срок и по искане на съответното лице вписаните в дружествения регистър лични данни да бъдат или заличени, направени анонимни или блокирани, или пък да се предоставят само на определен кръг трети лица, а именно на тези, които обосновават наличието на законен интерес от достъпа до такива данни.

44 — Вж. решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google (C-131/12, EU:C:2014:317, т. 81).

45 — В това отношение се позовавам на точки 81 и 97 от решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google (C-131/12, EU:C:2014:317).

46 — ОВ L 119, 2016 г., стр. 1.